

சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள்

கோ.சாந்தி அ,*

அ தமிழ்த்துறை, பாத்திமா கல்லூரி, மதுரை, தமிழ்நாடு 625001, இந்தியா.

Life cycle rituals in Sangam Literature

K. Shanthi a,*

^a Department of Tamil, Fatima College, Madurai, Tamil Nadu 625001, India

Received : 11-04-2019
Accepted : 14-05-2019

ABSTRACT

The rituals in human life during birth, death etc., are called 'life cycle rituals'. Rituals are one among many life activities. Performing ceremonies on death anniversaries and rest the soul in heaven are common. Celebration on puberty is referred to as life cycle prosperity ritual. The physical maturity of a girl for motherhood is called puberty and the rituals are called puberty rituals or prosperity ritual. Though the rituals are common to the corresponding cultural communities, they differ from men and women. Particularly, this difference could be seen in Sangam literature. For a man one who dominates, mostly the rituals are based on his social activities such as war, agriculture, reign and for a woman, who concentrates on the family, the rituals are based on their genital body, that is, marriage, child birth, widowhood, etc., representing reproduction, or ban on reproduction,'- Raj Gowthaman points out. Rituals of men imbibe social value whereas that of women are associated with possessions. Most of the life cycle rituals are linked with the reproduction of women.

Keywords: Rituals, Joy, Sangam literature, Raj Gowthaman

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிறப்பு, இறப்பு போன்றவற்றிற்குச் செய்யப்படும் சடங்குகள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் எனக் கூறப்படுகின்றன. வாழ்வில் கடைபிடித்தொழுகும் பல்வேறு ஒழுக்க வடிவங்களில் சடங்குகளும் அமைகின்றன. இறந்தோர்க்குத் திதி செய்தலும், இறந்தோரின் ஆவி வீடுபேறு எய்தவும் சடங்குகள் செய்வதைக் காணமுடிகிறது. வாழ்க்கை வட்ட வளமைச் சடங்குகளாக பூப்பெய்துதல் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஒரு பெண் கருவுயிர்க்கும் நிலைக்குத் தயாராவதை பூப்பெய்துதல் எனக்

குறிப்பிடுகின்றனர். அச்சமயங்களில் செய்யப்படும் சடங்குகள் பூப்புச் சடங்குகள் எனப்படுகின்றன. இச்சடங்கு வளமைச் சடங்காகவும் கொள்ளப்படுகிறது. “சடங்குகள் எல்லாம் அந்தந்தப் பண்பாட்டுச் சமூகங்களுக்குப் பொது என்றாலும், ஆணுக்குரியவையும், பெண்ணுக்குரியவையும் வேறுபடுகின்றன. குறிப்பாக சங்க இலக்கியத்தில் இந்த வேறுபாட்டை இனங் காணவியலும், ஆணுக்கு, ஆள்பவனுக்கு உரிய சடங்குகள் பெரிதும் அன்று அவனது சமூக ஆள்வினைகளான போர், வேளாண்மை, அரசாட்சி ஆகியவற்றைச் சார்ந்தும் பெண்ணுக்கு மனையுறை மகளிர்க்கு உரிய சடங்குகள் அவர்களது பாலியல் உடல் சார்ந்தும் அவ்வுடல் வதுவை, மகப்பேறு, கைம்மை ஆகிய இனவிருத்தி அல்லது இனவிருத்தித் தடை சார்ந்தும் காணப்படுகின்றன”¹ என்று குறிப்பிடுகிறார் ராஜ்கௌதமன். ஆணுக்காக நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகள் சமூகப் பெறுமதியையும், பெண்ணுக்காக நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகள் உடைமையைச் சார்ந்தும் அமைவதைக் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலும் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் பெண்ணின் இனவிருத்தி சார்ந்தனவாக நிகழ்கின்றன.

பூப்புச் சடங்கு

பெண் உடற்கூறு அடிப்படையில் கருவுயிர்த்தலுக்குரிய தகுதியை அடைதல் பூப்பு எனப்படுகிறது. பூப்பெய்துதல், பூப்படைதல் பழங்காலத்திலும் பருவமெய்தும் பெண்களைத் தீட்டுக்குரியவர்களாக நடத்தினர். அவர்களை வீட்டிற்கு விலக்கி வைத்தனர் எனவும் காணமுடிகிறது. பருவமெய்திய பெண்ணின் தன்மையினைப் பற்றிக் கூறும் கயமனாரின் பாடலில் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் கலம்தொடா மகளிர் என்ற சொல் பூப்பெய்திய பெண்களைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. அவர்கள் பொருட்களைத் தொடுவது தீட்டாகக் கருதப்பட்டது. அது போல கோயிலுக்கும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. பூப்பெய்துதல் பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பா,

“பூப்பின் புறப்பாடு ஈறாறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையின் பிரிந்த காலையான” (தொல்.1133)

என்ற நூற்பாவானது தலைவி பூப்பெய்திய நிலையில் பன்னிரண்டு நாட்கள் கழித்து தலைவன், தலைவியைச் சேரும் நாள் குறிக்கப்படுகிறது. பூப்பெய்திய பின் பெண்ணுடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. சடங்குகள் செய்வதைப் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படவில்லை. ஆனால் சடங்குகள் செய்திருக்க வேண்டும் என்பதை ஊகித்துணரலாம். இதனை,

“முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெவி நிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை யுடையை
யலமர லாயமெ டியாங்கணும் படாஅன்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய

காப்பும் பூண்டிசிற கடையும் போகலை
பேதையல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை” (அகம்.7)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இப்பாடல் பெண்ணின் பூப்பின் போதான மாற்றங்களை விவரிக்கிறது. பூப்பெய்திய பெண்ணை அணங்கு வருத்தும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் இருந்தமையையும் எனவே பருவமடைந்த தன் மகளை வெளியில் எங்கும் செல்லாதே வருத்தும் தெய்வம் பற்றும் என்றும் எச்சரிக்கிறாள். மாற்பகங்கள் கட்புலனாகும் வகையில் பெரிதாகவும், பற்கள் ஒளி விடவும் கூந்தலும் முடித்தலுக்கு ஏற்ப வளர்ந்து விடவும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவள் பருவமெய்தி விட்டாள் என்பதை உணர்த்தும் அறிகுறிகளாகக் கூறப்படுகின்றன. அதே வேளையில் அவள் வெளிச் செல்லாமல் பெதும்பைப் பருவத்தை அடைந்ததை சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைகிறது. புறப்பாடல் ஒன்றும் பருவமெய்திய பெண்ணின் தன்மையை வெளிப்படுத்தி அமைகிறது.

“பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு, மண்ணிய
துகில் விரி கடுப்ப நுடங்கி தண்ணென
அகில்ஆர் நறும்புகை ஐதுசென்று அடங்கிய
கபில நெடுநகர்க் கமழும் நாற்றமொடு
மனைச் செறிந்தனளே வாணுதல் இனியே” (புறம்.337)

என்னும் பாடலடிகள் பருவமடைந்த பெண் வீட்டினுள் பிறர் கண் படாமல் இருக்கிறாள். அவள் இருக்கும் இடத்தினுள் தூய ஆடையை விரித்தது போன்ற நறிய அகில் புகைத்து மணமூட்டப்பட்டிருக்கிறது. பெண்ணியல்புகள் வரப்பெற்றவளாக அதாவது அச்சம், மடம், நாணம் என்பன போன்றவை வரப்பெற்றவளாக மாட்சிமை கொண்டிலங்குகிறாள் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு வீட்டினுள் பருமடைந்த பெண்ணை இருத்தி வைத்தல் அக்காலத்து நடைமுறையாக இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. மேலும் அகில் போன்ற நறுமணமூட்டக் கூடிய புகையூட்டி வைத்திருக்கின்றனர். சடங்குகள் செய்யப்பட்ட நிலையில்தான் வீட்டினுள் இருத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

வதுவைச் சடங்கு

திருமணச் சடங்குகள் பழங்காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. பருவமெய்துவது போல பெண்ணின் அடுத்த கட்ட நிழலைமாற்றமாகவே திருமணம் காணப்படுகிறது. திருமணம் என்பது கருவுயிர்த்தலை ஒருவனுக்கே என்று அதிகாரப்படுத்தும் செயலாகக் காணப்படுகிறது. நிலவுடைமைச் சமூகமாக நிலபெற்ற பின்பு திருமணம் என்பதும் உடைமையைப் பேணும் வாரிசுரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக மாறிற்று. ஆனால் அதற்கான நிகழ்வான திருமணம் என்பது சடங்காக மாற்றம் பெற்றது. முதிய பெண்கள் நெல்லை தண்ணீரோடு மணப்பெண்ணின் தலையில் சொரிந்து சடங்கு செய்தனர் என்பதைக்

காணமுடிகிறது. “ஒருத்தியை ஒருவனுக்கு உடைமையாக்குவதில் திருமணச் சடங்குகள் பெரும் பங்காற்றின”² என்று சிலம்பு நா.செல்வராசு குறிப்பிடுவதில் ஓர் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைத்து அவனுக்காகவே அப்பெண் வாழ வேண்டியதை உறுதிப்படுத்தும் சடங்காகத் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தப் பெற்றது. வதுவை நிகழ்வின் போது முதுபெண்டிர் சடங்கு நிகழ்த்துகின்றனர். திருமண நிகழ்வின் போதான அச்சடங்கினை அகநானூற்றுப் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. சங்க காலத்திய மணச் சடங்கு என்பது ஆண், பெண் இருவீட்டாரின் பெரியோர்கள் கலந்துரையாடி முடிவு செய்த பின் நிகழ்வதாக அமைகிறது. மணச்சடங்கை நிகழ்த்துபவர்கள் பெரியோர்களாக இருப்பதையும் காணமுடிகிறது. “பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன் என வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே” (அகம்.221) என்று வதுவைச் சடங்கிற்கு முந்தைய நிகழ்வாக மன்றலில் கூடி பேசி முடித்தலை வெளிப்படுத்துகிறது. திருமணச் சடங்கு நிகழ்வதை,

“நீரோடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலர்

பல்இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க” (அகம்.86)

என்னும் பாடலடிகளில் முதுபெண்டிர் அல்லது குழந்தைகள் பல பெற்றமையால் கோடுகள் விழுந்த வயிற்றை உடைய மகளிர் நால்வர் கூடி நீரில் நெல்லைக் கலந்து பெண்ணின் தலைவழியே ஊற்றி சடங்கு செய்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு சடங்கு செய்யும் போது கணவன் அன்புடன் பேணும் வகையினளாக கற்பு வழுவாது வாழ வேண்டும் என்று தலையில் இதழ்களையுடைய மலர்களைத் தூவினர் எனக் கூறப்படுகிறது. இது போல்,

“கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணி

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று” (அகம்.136)

என்னும் பாடலடிகள் புள் நிமித்தம் பார்த்து, தெளிந்த வானில் ரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில் வீட்டை அழகுபடுத்தி கடவுளை வழிபட்டனர். அதன் பின் மங்கல முரசம் ஒலிக்க மணமகளை நீரில் குளிப்பாட்டினர். அதன் பின் வெண்மையான காப்பு நூலை அணிவித்து தூய ஆடையால் பொலிவுறச் செய்து மணவொலி ஒலிக்க அவளுக்கு மணமகனால் சிறப்பாக மங்கல நாண் அணிவிக்கப்பட்டது எனக் கூறுகிறது. திருமணச் சடங்கினை நிகழ்த்தும் போது மகளிர் நெல்லொடு மலர்களைத் தூவுவதும், மணவொலி ஒலிக்க மங்கல நாண் அணிவிப்பதும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அது போல யாகம் வளர்த்து அதனை வலம் வந்து திருமணச் சடங்கினை நிகழ்த்துவதை,

“காதல் கொள் வதுவைநாள் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய

மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக

ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல்” (கலி.69)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. ஓதுடை அந்தணன் என்ற குறிப்பானது அந்தணர்களால் மந்திரம் ஓதி தீ வளர்த்து அத்தீயை வலம் வந்து நடைபெற்றத் திருமணத்தைக்

குறிப்பிடுகிறது. கலித்தொகை பிற்காலத்து நூலாதலின் பிற்காலத்தில் தோன்றிய மணச் சடங்காக இதனைக் கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியத்தில் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு முறைகளில் திருமணச் சடங்கு நடைபெற்றமையைக் காணமுடிகிறது.

சிலம்புகழிச் சடங்கு

மணமாவதற்கு முன்பு பெண்ணிற்கு சிலம்பு கழிச் சடங்கு நிகழ்த்துதல் பண்டைத் தமிழர் வழக்கமாயிருந்தது என்பதை பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உடன்போக்குச் சென்ற பெண்ணொருத்தி தனக்கு தன் வீட்டில் சிலம்பு கழித்துச் சடங்கு செய்யவில்லையே என்று வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது. அது போல பெண்ணின் வீட்டில்தான் இச்சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதையும், திருமணத்திற்கு முன்போ, பின்போ என்பதில் கருத்துமாறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய கருத்தாக பெண்ணிற்குத் திருமணத்திற்கு முன்பாக தாயின் வீட்டில் சிலம்பு கழிச் சடங்கு நிகழ்த்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததை பாடல்கள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. “திருமணம் ஆன பெண் என்பதற்கு அடையாளமாக சிலம்பினை அகற்றுதல் இன்றியமையாத செயலாக இருந்தமையையும் சங்கப் பாடல்களின் துணை கொண்டு அறியலாம். அந்நாளில் இது ஒரு சமுதாய மரபாகவும் கடைபிடிக்கப்பட்டது. இதுவே சிலம்பு கழி நோன்பு என்ற சடங்காகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.”³ என்று குறிப்பிடுகிறார் சசிவல்லி. எனவே சிலம்பு கழித்தலை அக்கால மக்கள் சடங்காகக் கடைபிடித்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. பாடல்களும் இதை வெளிப்படுத்தி அமைகின்றன.

“எம்மனை முந்துறத் தருமோ

தன்மனை உய்க்குமோ யாதுஅவன் குறிப்பே” (அகம்.195)

என்னும் பாடல் உடன்போக்குச் சென்று விட்ட தன் மகளின் நிலையைக் கருதி வருந்தும் தாயின் கூற்றாக அமைகிறது. தாய் வீட்டில் தன் மகளுக்கு சிலம்புகழிச் சடங்கு கூட நடக்கவில்லையே என்பதாக இருக்கிறது. இப்பாடலில் தலைமகன் தன் மகளை அழைத்துச் சென்று விட்டான். அவன் மீண்டும் தன் மகளை தன்னிடம் ஒப்படைத்து முறைப்படித் திருமணம் அல்லது சிலம்புகழிச் சடங்கினைச் செய்து அழைத்துச் செல்வானோ என்று கருதும்படி பாடல் அமைகிறது. இப்பாடலில் திருமணமத்திற்காகவா, அல்லது சிலம்புகழி நோன்பை நடத்துவதற்காகவா வீட்டை அலங்கரித்திருக்கிறாள் என்பது புலப்படவில்லை. ஆனால் பிறிதொரு பாடல் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி தன் வீட்டில் சிலம்புகழிச் சடங்கு நடைபெறாமல் போனதற்காக வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்

எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகென” (ஐங்.399)

என்னும் பாடலடிகள் இதனைக்கூறுகின்றன. சிலம்புகழிச் சடங்கினை தாய் வீட்டில் நிகழ்த்துவதை ஒரு பெண் தனக்கானச் செல்வமாகக் கருதுவாள். உடன்போக்குச் சென்று

விட்ட மகளானவள் சிலம்புகழிச் சடங்கினை தலைவன் வீட்டில் நடத்தினாலும் திருமணத்தை தலைவி வீட்டில் நடத்துக என்று அறைகூவல் விடுவதாக அமைகிறது. பொதுவாக திருமணத்திற்கு முன்னர் சிலம்புகழிச் சடங்கினைச் செய்து திருமணம் செய்வதே முறை என்பது இதில் கூறப்படுகிறது. இதுபோலவே,

“சிலம்பு கழீஇயச் செல்வம்

பிறருழைக் கழிந்த என் ஆயிழை அடியே” (நற்.279)

என்னும் பாடல்களில் தலைவியின் தாயானவள் தன் முன்னால் நடைபெறாத சிலம்புகழி நோன்பைக் குறித்த கவலையில் கூறுகிறாள். தான் காணாதவாறு சிலம்புகழிச் சடங்கை நிகழ்த்துவாளோ மாட்டாளோ என்று கருதி வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வில் திருமணத்திற்கு முந்தையச் சடங்காக பெண்ணிற்கு சிலம்புகழிச் சடங்கினை தன் வீட்டில் நிகழ்த்துவது அமைந்தது. உடன்போக்குச் சென்ற பெண் அச்சடங்கினை செய்வதைக் குறித்த சிந்தனை இப்பாடல்களில் வெளிப்படுவதைக் கொண்டு சிலம்புகழிச் சடங்கு என்பது கட்டாயமாக திருமணத்தின் முன் தாயாற்பெண் வீட்டில் நிகழ்த்தப்பட்டது என்பது விளங்குகிறது.

முடிவுரை

சடங்குகள் மனித நடத்தைகளையும் அவர்களது செயல்பாடுகளையும் சமூகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கம் பெறுவனவாகின்றன. இதற்கு மீவியல் தன்மையிலான சிந்தனைகளும் காரணமாக அமைகின்றன. மந்திரங்களும் அதைச் சார்ந்த சிந்தனைகளும் சடங்கு நிகழ்த்துவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. இயற்கை ஆற்றல்களைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றைத் தம் வசப்படுத்தும் செயலே பின்னர் சடங்காக மாற்றம் பெற்றன. சடங்குகளில் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் இன்றியமைனாதனவாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் பெண்ணின் வளர்ச்சி மாற்றங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பூப்பு, வதுவை, மகப்பேறு, சிலம்புகழித்தல், கைம்மை என்பன முதன்மையாகக் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன.

பார்வை நூல்கள்

- [1] ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.79
- [2] சிலம்பு நா.செல்வராசு, தொல்தமிழர் திருமண முறைகள், ப.67
- [3] வி.சி.சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.44
- [4] குளோரியா வி. தாஸ், சங்க இலக்கியத்தில் நடுகல் வழிபாடு, சர்வதேச தமிழ் ஆய்விதழ், 1 (2019) 59-65. <http://doi.org/10.34256/irjt1914>

References

- [1] Rajgowthaman, Paatum Thokaiyum, Tolkappiyam and Tamil Social Development, p. 79.
- [2] Silambu N.Selvarasu, Ancient Tamil Marriages, p.67
- [3] VC Sasivalli, Tamil Marriage, p.44
- [4] Gloria V. Dhas, Worship of hero stone in the Sangam literature, International Research Journal of Tamil, 1 (2019) 59-65. <http://doi.org/10.34256/irjt1914>

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License